

Het boek Joël en de Laodicese Zevende-dags Adventkerk - Nummer vierenveertig

Jeff Pippenger

2026-02-10

Nummer Vierenveertig

In 1844 werd de leer van de sabbat van de zevende dag ontsloten en vervolgens aan Zuster White nadrukkelijk voorgehouden toen zij in de ark van het verbond zag. Zij legde ook vast dat in de laatste dagen de leer van de menswording dezelfde hemelse nadruk bezat. De sabbat van de zevende dag vertegenwoordigt het bijzondere licht uit de ark toen de antitypische Grote Verzoendag begon, en de sabbat van het zevende jaar vertegenwoordigt het bijzondere licht uit de ark wanneer de antitypische Grote Verzoendag haar voltooiing bereikt.

De leer van de incarnatie wordt getypeerd in de laatste heilige samenroeping van Leviticus drieëntwintig; zij is de omega van de sabbat van de zevende dag, die de eerste heilige samenroeping is aan het begin van Leviticus drieëntwintig. Die eerste sabbat vertegenwoordigt Gods scheppende kracht en de laatste sabbat vertegenwoordigt Zijn herscheppende kracht. Die eerste sabbat wordt voorgesteld door het getal „23” en de laatste door het getal „252.”

Die twee symbolen vormen de boekensteunen van Leviticus drieëntwintig en zij vormen tevens de boekensteunen van de Milleritische geschiedenis. 1798 was de vervulling van de 2.520 jaar tegen het noordelijke koninkrijk van Israël, en de 2.300 jaar werden vervuld op 22 oktober 1844. Toen zuster White naar het heiligdom werd geleid en de Tien Geboden aanschouwde, verbeeldde zij Gods volk van de laatste dagen, dat Christus volgt in het Allerheiligste, wanneer Hij Zijn werk van verzoening voltooit. De tempeltoets is de toets van het volgen van het Lam, waarheen Het ook gaat.

Dezen zijn het die zich niet met vrouwen verontreinigd hebben; want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waar Het ook heengaat. Dezen zijn het die uit de mensen zijn vrijgekocht, als eerstelingen voor God en voor het Lam. Openbaring 14:4.

Zuster White beeldde als profeet de getrouwen aan het begin uit, die door het geloof het Allerheiligste binnengingen, en daarmee verschaftte zij een voorbeeld van de getrouwen aan het einde, die door het geloof het Allerheiligste binnegaan en vervolgens in de ark staren. Wat zij daar verlicht zien, is de leer van de menswording, de voltooiing van de verzoening. Zij zien de twee overdekkende cherubs, die de twee sabbatten van schepping en herschepping vertegenwoordigen. Zij zien de 252 aan de ene zijde van de ark en de 23 aan de andere en erkennen dat, in overeenstemming met schepping en herschepping, 23 het huwelijk van de Godheid met de mensheid vertegenwoordigt, en zij zien 252 als het symbool van de omvorming van een mens tot een mens die met de Godheid verenigd is.

Het verzoendeksel mocht niet worden weggenomen; dat Zuster White dus naar binnen mocht kijken, was een bijzondere openbaring, en profetisch is de illustratie meer voor de laatste dagen

dan voor de dagen waarin zij leefde. Door te aanschouwen worden wij veranderd. De tempeltoets is dat Christus Zijn maagdelijke volk stap voor stap in Zijn tempel leidt. Profetische waarheden vertegenwoordigen de treden langs het pad dat verlicht wordt door de boodschap van de Middernachtsroep.

De tempel van zesenzeventig jaar van de Millerieten is een stap.

De menselijke tempel van „23” (mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen) is een trede.

Het feit dat Christus Zijn tempel in drie dagen opricht, is een stap.

De voorraadkamer is de tempel van Maleachi.

Nehemia reinigde het voorraadvertrek van de ontheiliging door Tobia.

Die tempel was de plaats waar de hogepriester Hilkia tijdens de hervorming onder koning Josia de geschriften van Mozes ontdekte.

De tempel die Nehemia van ontwijding reinigde, is dezelfde tempel die Christus tweemaal van haar „heiligschennende ontwijding” reinigde, zoals zuster White stelt.

De kist in Millers droom was een trede.

Zodra Christus de Zijnen in het Allerheiligste heeft geleid, leidt Hij hen, zoals zuster White die naar de ark werd geleid, tot de ark, heft het verzoendeksel op en laat hun toe erin te zien. Wanneer zij erin zien, aanschouwen zij dat zowel de leer van de incarnatie als de sabbat van de zevende dag met een zachte glans zijn omgeven. Regel op regel scharen degenen die de leringen erkennen die „met een zachte glans zijn omgeven” zich achter zuster White, terwijl zij door het geloof het Allerheiligste binnengaan en in de ark zien.

De oude profeten spraken specifieker voor de laatste dagen dan voor de dagen waarin zij leefden. Wanneer die oude profeten zelf deel worden van het getuigenis, vertegenwoordigen zij Gods volk in de laatste dagen, en Gods volk in de laatste dagen zijn de honderd vierenveertigduizend. Zuster White is wellicht de belangrijkste oude profeet, want al haar illustraties vertegenwoordigen de alfageschiedenis van de omegageschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Alle profeten beelden het overblijfsel uit, maar Zuster White vertegenwoordigt ook een begingeshiedenis die in de eindgeschiedenis wordt vervuld—tot op de letter.

In de fundamentele geschiedenis van de alfa wordt zuster White in een visioen meegenomen naar het Allerheiligste van het hemelse heiligdom. Eenmaal daar werd het verzoendeksel op de ark van het verbond, een deksel dat niet verwijderd mocht worden, opgetild, zodat zuster White naar binnen kon kijken, waar zij de Tien Geboden zag.

“In het heilige der heiligen zag ik een ark; op de bovenkant en aan de zijkanten ervan was het zuiverste goud. Aan elk uiteinde van de ark was een lieflijke cherub, met zijn vleugels daarover uitgespreid. Hun gezichten waren naar elkaar toegekeerd, en zij zagen neerwaarts. Tussen de engelen was een gouden wierookvat. Boven de ark, waar de engelen stonden, was een buitengewoon heldere heerlijkheid, die eruitzag als een troon waar God woonde. Jezus

stond bij de ark, en wanneer de gebeden van de heiligen tot Hem opstegen, steeg de wierook in het wierookvat op, en Hij droeg hun gebeden met de rook van de wierook op aan Zijn Vader. In de ark bevonden zich de gouden kruik met manna, de staf van Aäron die gebloeid had, en de stenen tafelen die als een boek samenklapten. Jezus opende ze, en ik zag de Tien Geboden erop geschreven met de vinger van God. Op de ene tafel stonden er vier, en op de andere zes. De vier op de eerste tafel straalden helderder dan de andere zes. Maar het vierde, het sabbatsgebod, straalde boven alle uit; want de sabbat was afgezonderd om onderhouden te worden ter ere van Gods heilige Naam. De heilige sabbat zag er heerlijk uit—een stralenkrans van heerlijkheid omgaf hem geheel. Ik zag dat het sabbatsgebod niet aan het kruis genageld was. Als dat wel zo was, dan waren de andere negen geboden het ook; en het staat ons dan vrij ze alle te overtreden, evenzeer als het vierde te overtreden. Ik zag dat God de sabbat niet had veranderd, want Hij verandert nooit. Maar de paus had die veranderd van de zevende naar de eerste dag van de week; want hij zou tijden en wetten veranderen.” Early Writings, 32.

De leer van de sabbat van de zevende dag was de alfa-leer van de fundamentele geschiedenis van de Milleritische beweging, die begon als de Filadelfische Milleritische beweging, vervolgens in 1856 overging in de Laodiceaanse Milleritische beweging, en daarna in 1863 in de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten. Zuster White identificeert ook de omega-leer in de geschiedenis van de laatste dagen, wanneer de Laodiceaanse beweging van de honderd vierenveertigduizend overgaat in de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend. De alfa- en omegalichten worden voorgesteld door de leer van de sabbat van de zevende dag en de leer van de incarnatie.

„Zij die gemeenschap met God hebben, wandelen in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij onteren hun Verlosser niet door hun weg voor God te verderven. Hemels licht schijnt op hen. Naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen, neemt hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, sterk toe. Zij zijn van oneindige waarde in Gods oog; want zij zijn één met zijn Zoon. Voor hen is het Woord van God van allesovertreffende schoonheid en lieflijkheid. Zij zien het belang ervan. De waarheid wordt hun ontvouwd. De leer van de menswording is met een zachte glans omstraald. Zij zien dat de Schrift de sleutel is die alle verborgenheden ontsluit en alle moeilijkheden oplost. Degenen die niet bereid zijn geweest het licht te ontvangen en in het licht te wandelen, zullen niet in staat zijn het geheimenis der godzaligheid te verstaan; maar zij die niet geaarzeld hebben het kruis op te nemen en Jezus te volgen, zullen licht zien in Gods licht.” The Southern Watchman, 4 april 1905.

De „leer van de menswording” wordt ook wel het „geheimenis der godzaligheid” genoemd.

En buiten alle tegenspraak, groot is het geheimenis der godzaligheid: God is geopenbaard in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, verschenen aan de engelen, gepredikt onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid. 1 Timotheüs 3:16.

Het „mysterie” blijft verborgen tot de laatste generatie, wanneer de getrouwen inzien dat de leer van de incarnatie de omega van de sabbat van de zevende dag is.

Namelijk de verborgenheid die van alle eeuwen en van alle geslachten verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; aan wie God heeft willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van deze verborgenheid onder de heidenen: namelijk Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Kolossenzen 1:26, 27.

Het is passend dat juist Kolossenzen 1:26 spreekt van een „verborgenheid” die „verborgen is geweest”, maar die verborgenheid wordt in de laatste dagen „geopenbaard”. Profetisch licht wordt geopenbaard wanneer de profetie wordt ontzegd, zoals voorgesteld in Daniël twaalf, waar aan het einde van 1.260 dagen, ten tijde van het einde, een profetie wordt ontzegd. De profetie die geslachten lang verborgen is geweest, wordt ontzegd, en de profetie is de waarheid die, wanneer zij wordt ontzegd, de „heerlijkheid” is die aan de heidenen bekendgemaakt wordt bij de zondagswet. Die verborgenheid is Christus in u, de hoop der heerlijkheid, hetgeen volbracht wordt in de dagen van het bazuingeschal van de zevende bazuin.

Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal ook het geheimenis van God voleindigd worden, gelijk Hij aan Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. Openbaring 10:7.

Het is volkomen passend dat de stem van de zevende engel begon te klinken op de tiende dag van de zevende maand, zoals voorgesteld in Openbaring 10:7. De zevende engel wordt ook voorgesteld als het derde wee, en de eerste twee weeen waren de islam, en verschaften aldus twee getuigen dat het derde wee de islam is. Het geheimenis van God is voleindigd wanneer de bazuin van de islam klinkt.

In de geschiedenis van de zevende bazuin zal de leer van de menswording, die het geheimenis van Christus in u is, of de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid, zoals voorgesteld door Christus toen Hij de menselijke natuur op Zich nam, de kandidaten om tot de honderdvierenveertigduizend te behoren, worden beproefd of zij de noodzakelijke olie en het geloof bezitten om het Allerheiligste binnen te gaan. Indien zij aarzelen, valt de duisternis op hen; indien zij het Lam volgen waarheen Het ook gaat, zullen zij ertoe worden geleid in de ark te zien. In de ark zullen zij de leer van de sabbat van de zevende dag en de leer van de menswording vinden.

Hoe belangrijk deze twee leerstellingen ook zijn, waarop ik mij richt, zijn niet de alfa- en omegalichten, maar het feit dat de profetes Gods volk afbeeldde als binnengaand in het hemelse heiligdom en in de ark van het verbond kijkend. Er moet in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend, gedurende de laatste dagen, een punt zijn waarop de honderd vierenveertigduizend in het Heilige der Heiligen worden binnengeleid om de geopende ark te aanschouwen.

Indien u het geloof bezit om te geloven dat de profeten Gods volk in de laatste dagen uitbeelden, evenals het geloof dat Zuster White in elk opzicht evenzeer geïnspireerd was als iedere andere profeet in de Bijbel, dan moet de toepassing die ik zojuist heb uiteengezet als waar worden aanvaard. De honderd vierenveertigduizend moeten Christus, door het geloof, volgen in het Allerheiligste, zoals Zuster White zegt dat de getrouwen op 22 oktober 1844 deden. Toen werden

twee klassen openbaar: zij die weigerden door het geloof binnen te gaan, en zij die binnengingen.

„Mijn aandacht werd teruggedleid naar de verkondiging van de eerste komst van Christus. Johannes werd gezonden in de geest en kracht van Elia om de weg voor Jezus te bereiden. Degenen die het getuigenis van Johannes verwierpen, hadden geen baat bij het onderwijs van Jezus. Hun verzet tegen de boodschap die Zijn komst voorzegde, bracht hen in een positie waarin zij het sterkste bewijs dat Hij de Messias was, niet gemakkelijk konden aannemen. Satan dreef hen die de boodschap van Johannes verwierpen ertoe nog verder te gaan, namelijk Christus te verwerpen en te kruisigen. Door dit te doen plaatsten zij zich daar waar zij de zegen op de dag van Pinksteren niet konden ontvangen, die hun de weg naar het hemelse heiligdom zou hebben geleerd. Het scheuren van het voorhangsel in de tempel toonde aan dat de Joodse offers en inzettingen niet langer aangenomen zouden worden. Het grote Offer was gebracht en was aanvaard, en de Heilige Geest, die neerdaalde op de dag van Pinksteren, richtte de gedachten van de discipelen van het aardse heiligdom naar het hemelse, waar Jezus met Zijn eigen bloed was binnengegaan om over Zijn discipelen de weldaden van Zijn verzoening uit te storten. Maar de Joden werden in volslagen duisternis achtergelaten. Zij verloren al het licht dat zij over het verlossingsplan hadden kunnen bezitten, en bleven toch vertrouwen op hun nutteloze offers en gaven. Het hemelse heiligdom had de plaats van het aardse ingenomen, maar zij hadden geen kennis van de verandering. Daarom konden zij geen baat hebben bij de middelaarsdienst van Christus in het heilige.”

“Velen zien met afschuw naar de handelwijze van de Joden in het verwerpen en kruisigen van Christus; en wanneer zij de geschiedenis van Zijn schandelijke mishandeling lezen, menen zij Hem lief te hebben, en Hem niet verloochend te zouden hebben zoals Petrus deed, noch Hem gekruisigd te zouden hebben zoals de Joden deden. Maar God, Die de harten van allen leest, heeft die liefde tot Jezus die zij beweerden te gevoelen, op de proef gesteld. De gehele hemel sloeg met de diepste belangstelling de ontvangst van de boodschap van de eerste engel gade. Maar velen die beweerden Jezus lief te hebben, en die tranen stortten wanneer zij het verhaal van het kruis lazen, bespotten het goede nieuws van Zijn komst. In plaats van de boodschap met blijdschap te aanvaarden, verklaarden zij haar tot een misleiding. Zij haatten hen die Zijn verschijning liefhadden en sloten hen uit de kerken uit. Degenen die de eerste boodschap verwierpen, konden door de tweede niet worden gebaat; evenmin werden zij gebaat door de middernachtsroep, die hen moest voorbereiden om door het geloof met Jezus het allerheiligste van het hemelse heiligdom binnen te gaan. En door de verwerping van de twee voorgaande boodschappen hebben zij hun verstand zó verduisterd, dat zij geen licht kunnen zien in de boodschap van de derde engel, die de weg naar het allerheiligste wijst. Ik zag dat, zoals de Joden Jezus kruisigden, de naamchristelijke kerken deze boodschappen hadden gekruisigd, en daarom hebben zij geen kennis van de weg naar het allerheiligste, en kunnen zij niet worden gebaat door de voorbede van Jezus daar. Zoals de Joden, die hun nutteloze offers brachten, zenden zij hun nutteloze gebeden op naar het vertrek dat Jezus heeft verlaten; en Satan, verheugd over het bedrog, neemt een godsdienstig karakter aan en leidt de gedachten van deze naamchristenen tot zichzelf, terwijl hij met zijn macht, zijn tekenen en leugenachtige wonderen werkt om hen in zijn strik vast te houden.” Early Writings, 259–261.

Zuster White duidt het voortschrijdende beproevingsproces in de geschiedenis van Johannes de Doper en van Christus aan, dat eindigde met het feit dat de Joden zich in totale duisternis bevonden, om daarmee dezelfde geschiedenis in de tijd van de Millerieten te illustreren, welke de alpha-geschiedenis van Zuster White is, de oude profetes van de laatste dagen. De beproeving op leven en dood in het begin betrof het binnengaan in het Allerheiligste of de weigering om dit te doen. De weigering om dit te doen bracht dezelfde duisternis over de opstandigen in de Milleritische geschiedenis als over de weerspannige Joden was gekomen in de geschiedenis van Christus.

Jezus illustreert altijd het einde van een zaak aan de hand van het begin van een zaak; dus wanneer zuster White naar het Allerheiligste werd gevoerd en de geopende ark aanschouwde, in samenhang met de beproeving van 22 oktober 1844, duidt dit erop dat de honderdvierenveertigduizend beproefd zullen worden op het volgen van het Lam in het Allerheiligste, of op het ingaan in volkomen eeuwige duisternis. Dit feit berust op een geloof dat begrijpt dat de oude profeten Gods volk van de laatste dagen uitbeelden wanneer zij zelf deel worden van het opgetekende getuigenis. Zuster White beeldt beide klassen uit.

“Terwijl ik mij in deze toestand van moedeloosheid bevond, had ik een droom die een diepe indruk op mijn geest maakte. Ik droomde dat ik een tempel zag, waarheen vele mensen toestroomden. Alleen zij die in die tempel hun toevlucht namen, zouden gered worden wanneer de genadetijd ten einde zou zijn. Allen die buiten bleven, zouden voor eeuwig verloren zijn. De menigten daarbuiten, die ieder hun eigen weg gingen, bespotten en honen degenen die de tempel binnengingen en zeiden hun dat dit plan tot veiligheid een listig bedrog was, en dat er in werkelijkheid in het geheel geen gevaar was om te ontvluchten. Zij grepen zelfs sommigen vast om te verhinderen dat zij zich haastig binnen de muren zouden begeven.”

“Uit vrees belachelijk gemaakt te worden, meende ik er het best aan te doen te wachten totdat de menigte uiteengegaan was, of totdat ik onopgemerkt door hen naar binnen kon gaan. Maar in plaats van af te nemen, nam hun aantal toe, en uit vrees te laat te komen verliet ik haastig mijn huis en wrong mij door de menigte heen. In mijn bezorgdheid de tempel te bereiken, merkte ik de schare die mij omringde niet op en sloeg ik er geen acht op. Bij het binnengaan van het gebouw zag ik dat de uitgestrekte tempel werd gedragen door één ontzaglijke zuil, en daaraan was een lam vastgebonden, geheel verminkt en bloedend. Wij die aanwezig waren, schenen te weten dat dit lam om onzentwil was verscheurd en verbrijzeld. Allen die de tempel binnengingen, moesten ervoor verschijnen en hun zonden belijden.

“Vlak vóór het Lam bevonden zich verheven zetels, waarop een gezelschap zat dat er zeer gelukkig uitzag. Het licht van de hemel scheen op hun aangezichten, en zij loofden God en zongen liederen van blijde dankzegging, die klonken als de muziek der engelen. Dit waren zij die vóór het Lam waren gekomen, hun zonden hadden beleden, vergeving hadden ontvangen en nu in blijde verwachting wachtten op een of andere vreugdevolle gebeurtenis.

„Zelfs nadat ik het gebouw was binnengegaan, overviel mij een vrees en een gevoel van schaamte dat ik mij voor deze mensen moest vernederen. Maar het scheen alsof ik gedwongen werd voort te gaan, en langzaam baande ik mij een weg om de zuil heen om het lam onder

ogen te komen, toen er een bazuin klonk, de tempel beefde, juichkreten van overwinning oprezen uit de verzamelde heiligen, een ontzagwekkende helderheid het gebouw verlichtte, en toen was alles in diepe duisternis gehuld. De gelukkige mensen waren allen met de helderheid verdwenen, en ik bleef alleen achter in de stille verschrikking van de nacht. Ik ontwaakte in zielsangst en kon mijzelf er nauwelijks van overtuigen dat ik had gedroomd. Het scheen mij toe dat mijn lot vaststond, dat de Geest des Heeren mij had verlaten, om nooit weer terug te keren.”

“Kort daarna had ik opnieuw een droom. Het scheen mij toe dat ik in diepe wanhoop zat, met mijn gezicht in mijn handen, en aldus nadacht: Als Jezus op aarde was, zou ik tot Hem gaan, mij aan Zijn voeten werpen en Hem al mijn lijden vertellen. Hij zou Zich niet van mij afwenden, Hij zou Zich over mij ontfermen, en ik zou Hem altijd liefhebben en dienen. Juist op dat ogenblik ging de deur open, en een persoon van schone gestalte en gelaat trad binnen. Hij zag mij medelijdend aan en zei: ‘Verlangt u Jezus te zien? Hij is hier, en u kunt Hem zien, indien u dat wenst. Neem alles wat u bezit en volg mij.’”

‘Ik hoorde dit met onuitsprekelijke vreugde, verzamelde blijmoedig al mijn kleine bezittingen, elk dierbaar kleinood, en volgde mijn gids. Hij leidde mij naar een steile en ogenschijnlijk bouwvallige trap. Toen ik de treden begon te beklimmen, waarschuwde hij mij mijn ogen voortdurend omhoog gericht te houden, opdat ik niet duizelig zou worden en vallen. Velen anderen, die de steile opgang beklommen, vielen voordat zij de top bereikten.

“Eindelijk bereikten wij de laatste trede en stonden voor een deur. Hier droeg mijn gids mij op alle dingen die ik met mij had meegebracht, achter te laten. Blijmoedig legde ik ze neer; daarop opende hij de deur en gebod mij binnen te gaan. In een ogenblik stond ik voor Jezus. Dat schoone gelaat viel onmogelijk te miskennen. Die uitdrukking van welwillendheid en majesteit kon niemand anders toebehoren. Toen Zijn blik op mij rustte, wist ik terstond dat Hij bekend was met iedere omstandigheid van mijn leven en met al mijn innerlijke gedachten en gevoelens.

„Ik trachtte mij aan Zijn blik te onttrekken, daar ik voelde dat ik Zijn onderzoekende ogen niet kon verdragen; maar Hij naderde met een glimlach, en legde Zijn hand op mijn hoofd en zei: ‘Vrees niet.’ De klank van Zijn zoete stem deed mijn hart sidderen van een geluk dat het nooit tevoren had ervaren. Ik was te verblijd om een woord te uiten, maar, door aandoening overmand, zonk ik ter aarde aan Zijn voeten. Terwijl ik daar hulpeloos lag, trokken taferelen van schoonheid en heerlijkheid aan mij voorbij, en het scheen mij toe dat ik de veiligheid en vrede van de hemel had bereikt. Eindelijk keerde mijn kracht terug, en ik stond op. De liefdevolle ogen van Jezus waren nog steeds op mij gericht, en Zijn glimlach vervulde mijn ziel met blijdschap. Zijn tegenwoordigheid vervulde mij met heilige eerbied en een onuitsprekelijke liefde.

„Mijn gids opende nu de deur, en wij gingen beiden naar buiten. Hij droeg mij op al de dingen die ik buiten had achtergelaten weer op te nemen. Toen dit gedaan was, gaf hij mij een groen snoer, strak opgerold. Hij droeg mij op dit dicht bij mijn hart te leggen, en wanneer ik Jezus wenste te zien, het uit mijn boezem te nemen en het tot het uiterste uit te strekken. Hij waarschuwde mij het niet gedurende enige tijd opgerold te laten blijven, opdat het niet verward

zou raken en moeilijk recht te maken zou zijn. Ik legde het snoer dicht bij mijn hart en daalde met vreugde de smalle trap af, terwijl ik de Heere prees en allen die ik ontmoette vertelde waar zij Jezus konden vinden. Deze droom gaf mij hoop. Het groene snoer stelde in mijn gedachten het geloof voor, en de schoonheid en eenvoud van het vertrouwen op God begonnen mijn ziel te dagen.” Testimonies, volume 1, 27–29.

Van het einde van de campmeeting te Exeter op 17 augustus tot 22 oktober in 1844 verlieden zesenzestig dagen. Die zesenzestig dagen vertegenwoordigen de periode van de verkondiging van de Middernachtsroep, en in de context van de gelijkenis van de tien maagden vertegenwoordigen degenen die toen de boodschap verkondigden, hen die olie hadden, en degenen die toen de boodschap niet verkondigden, hadden geen olie.

In de gelijkenis vond het huwelijk plaats aan het begin van de vertoefperiode. Het rechtsgeldige huwelijk werd voltrokken, en vervolgens ging iedereen naar huis en wachtte totdat de vader van de bruidegom besliste of het geoorloofd was het huwelijk te consumeren. Ontrouw tussen het eerste huwelijk en de tweede plechtigheid te middernacht werd als overspel beschouwd. De vertoefperiode was gebaseerd op het feit dat de vader van de bruidegom gedurende een bepaalde tijd afwachtte om te zien wat er met de bruid gebeurde. Was zij zwanger?

Wanneer de vader besloot dat alles in orde was, begon de middernachtelijke optocht, en zij begon des nachts om de drukkende hitte overdag in Palestina te vermijden. Om die reden werd van de bruidmeisjes, de maagden uit de gelijkenis, verlangd dat zij hun eigen lamp en voorraad olie gereed hadden voor de middernachtelijke roep die aankondigde dat de optocht naar de bruiloft was begonnen, want deze zou des nachts plaatsvinden. Te Exeter kwam de middernachtelijke roep, en óf u had voldoende olie gereed voor de optocht, óf u had die niet.

Toen zij Exeter verlieten met de boodschap, beeldden zij een volk uit dat verzegeld was. Sommigen hadden genoeg olie om op 22 oktober 1844 tot het huwelijk in te gaan, en sommigen niet. Die zesenzestig dagen vertegenwoordigen een tijdsperiode waarin Gods volk verzegeld wordt tot de gesloten deur van de zondagswet. Indien zij de juiste hoeveelheid olie hadden, gingen zij door het geloof het Allerheiligste binnen. Zuster White beeldde Gods volk af als het in de laatste dagen het Allerheiligste binnengaat, en in haar alfageschiedenis was de toegang tot het Allerheiligste door het geloof een beproeving op leven en dood. In de laatste dagen zullen de honderdvierenveertigduizend beproefd worden op de vraag of zij door het geloof het Allerheiligste zullen binnengaan. Het is opnieuw een beproeving op leven en dood.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.

“In de reiniging van de tempel kondigde Jezus Zijn zending als de Messias aan en vatte Hij Zijn werk aan. Die tempel, opgericht tot woning van de goddelijke Tegenwoordigheid, was bestemd als een aanschouwelijke les voor Israël en voor de wereld. Van eeuwige tijden af was het Gods voornemen dat ieder geschapen wezen, van de stralende en heilige seraf tot de mens, een tempel zou zijn tot inwoning van de Schepper. Door de zonde hield de mensheid op een tempel voor God te zijn. Verduisterd en bezoedeld door het kwaad openbaarde het hart van de mens niet langer de heerlijkheid van de Goddelijke. Maar door de menswording van de Zoon

van God wordt het voornemen van de hemel vervuld. God woont in de mensheid, en door verlossende genade wordt het hart van de mens opnieuw Zijn tempel. God had beschikt dat de tempel te Jeruzalem een voortdurende getuigenis zou zijn van de hoge bestemming die voor iedere ziel openstaat. Maar de Joden hadden de betekenis niet begrepen van het gebouw waarop zij met zoveel trots neerzagen. Zij gaven zichzelf niet over als heilige tempels voor de goddelijke Geest. De voorhoven van de tempel te Jeruzalem, vervuld van het rumoer van onheilige handel, vormden een al te waarachtige voorstelling van de tempel van het hart, bezoedeld door de aanwezigheid van zinnelijke hartstochten en onheilige gedachten.

“In het reinigen van de tempel van de kopers en verkopers der wereld, verkondigde Jezus Zijn zending om het hart te reinigen van de verontreiniging der zonde,—van de aardse begeerten, de zelfzuchtige hartstochten, de kwade gewoonten, die de ziel verderven. Maleachi 3:1–3 geciteerd.” Het Leven van Jezus, 161.

„De profeet zegt: ‘En ik zag een andere engel neerdalen uit de hemel, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep krachtig met luider stem, zeggende: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, en het is geworden tot een woonplaats der duivelen’ (Openbaring 18:1, 2). Dit is dezelfde boodschap die door de tweede engel werd gegeven. Babylon is gevallen, ‘omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij’ (Openbaring 14:8). Wat is die wijn?—Haar valse leerstellingen. Zij heeft de wereld een valse sabbat gegeven in plaats van de sabbat van het vierde gebod, en heeft de leugen herhaald die satan eerst tot Eva sprak in Eden—de natuurlijke onsterfelijkheid van de ziel. Vele verwante dwalingen heeft zij wijd en zijd verbreid, ‘lerende leringen, die geboden van mensen zijn’ (Mattheüs 15:9).”

„Toen Jezus Zijn openbare bediening begon, reinigde Hij de Tempel van de heiligschennende ontwijding ervan. Tot de laatste daden van Zijn bediening behoorde de tweede reiniging van de Tempel. Zo worden ook in het laatste werk ter waarschuwing van de wereld twee onderscheiden oproepen tot de kerken gedaan. De boodschap van de tweede engel luidt: ‘Gevallen, gevallen is Babylon, die grote stad, omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij’ (Openbaring 14:8). En in de luide roep van de boodschap van de derde engel wordt een stem uit de hemel gehoord, die zegt: ‘Gaaf uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden gedacht’ (Openbaring 18:4, 5).” Selected Messages, boek 2, 118.